

Vršovice 26.6.2011

Pozdrav: Milé sestry a milí bratři, milí přátelé, vítám vás na našich společných bohoslužbách a zdravím vás apoštolským pozdravem: Milost našeho Pána Ježíše Krista, láska Boží a přítomnost Ducha svatého se všemi vámi. Amen.

Píseň: 161 sl.1 Tebe, Bože, chválíme

Introit: Pane, v Tvé milosrdenství doufám, moje srdce jásá nad Tvou spásou. Budu zpívat Hospodinu, neboť se mě zastal. Ž 13,6

Píseň: Ž 2 Proč se tak bouří národové zde

Modlitba: Pane Bože, náš Otče, pokorně vyznáváme, že dění okolo nás v našich životech přebírá moc. Že to, co vidíme, nás natolik deprimuje, natolik zahlcuje, že přestáváme vnímat Tvé jednání v našich životech i kolem nás.

Prosíme, otevři naše oči a naše uši, ukazuje nám své království, ukazuj nám, že cesta Ježíše z Nazareta je nadějí pro trpící a hledající, pro ty, kteří podle logiky tohoto světa nemají budoucnost. Pane, děkujeme Ti, že i dnes smíme naslouchat Tvému evangeliu, že i dnes k Tobě smíme volat, děkovat Ti i Tě prosit. Zažívat jistotu, že jsi s námi i s celým svým stvořením.

Pane, prosíme, veď svůj lid svým Duchem svatým, aby nemalomyslněl, ale byl svědectvím o Tobě - o Tvém soudu i milosti.

Amen.

Slovo dětem:

Píseň ze Svítá: S286 Rok za rokem

Čtení: Mt 25,31-46

Píseň: 473A Vezmi, Pane, život můj

Text: Mt 10,7-8.40-42

Haleluja. Hospodine, všichni králové země ti vzdají chválu, až uslyší, co jsi vyřkl. Haleluja. Ž 138,4

Začíná zvláště ten dnešní text z Matoušova evangelia. „Kdo vás přijímá, přijímá mne; a kdo přijímá mne, přijímá toho, který mne poslal.“ Nastartují se jím úvahy o tom, jak naše společnost vnímá církev, jak je k ní odmítavá, jak nás to mrzí a jak by nám líbilo, kdyby to bylo jinak. Zvláštní text. Zvláštní první verš. Líbí se nám, zároveň se ho lekáme.

Kam nás to vede?

Když se podíváme pozorněji, uvědomíme si, že jsme jednu podstatnou věc brali velice automaticky. Připomeňme si Ježíšovo slovo: "Kdo vás přijímá, přijímá mne; a kdo přijímá mne, přijímá toho, který mne poslal." Ta posloupnost, to napodobení, je velice zarážející a zavazující. A my si najednou uvědomujeme, že jsme si neodpověděli na otázku, kdo je ten, který má být přijímán jako Kristus. S čím přichází. Slyšíme to hned v následujícím verši - "kdo přijme proroka, kdo přijme spravedlivého - ten dostane odměnu." Kdo jsme my, s čím přicházíme my, že si tak automaticky vyhodnotíme, že by nás mělo okolí přijímat? To je zásadní otázka, kterou si máme na začátku tohoto oddílu položit, abychom nesešli z cesty. Protože tento oddíl je závěrečnou částí kapitoly o vyslání učedníků se základní zvěstí - s evangeliem. Tak jak jsme to slyšeli ve verších z počátku této kapitoly.

Co tedy přinášíme do tohoto světa? Byli jsme na konventu našeho seniorátu, kde se promýšlela budoucnost sboru v Berouně. Hlasovalo se o koupi bytu a mluvilo se také o faráři, který by tam šel. Zazněla jedna myšlenka - velice dobře míněná. Měl by to být mladý farář s malými dětmi. A ono se to zařídí. V jiném sboru se mluvilo o možném faráři a zaznělo - hlavně aby se uměl starat o budovy. Máme starost o peníze, přemýšlíme o své budoucnosti. S čím přicházíme? Čemu věříme? Jako co nás mají přijímat lidé okolo nás?

Tady si máme znovu připomenout shrnutí Ježíšova poslání tak, jak je krátce a výstižně zachytil evangelista Marek: „Naplnil se čas a přiblížilo se království Boží. Čiňte pokání a věřte evangeliu." Tento "program v kostce" Ježíš rozpracovává v podobenství o posledním soudu, které jsme slyšeli jako první čtení. Co máme zvěstovat? Co je výsledkem toho, že vezmeme vážně blízkost království Božího? Co je to evangelium, kterému máme věřit? Co je shrnutím Ježíšovy zvěsti o Božím království?

Odpověď je zajímavá - její první část nás naléhavě svým výběrem obrazu pro podobenství upozorňuje, že člověk není tím, kdo má určovat to, co má budoucnost v lidském životě a co ne. Naléhavě nás upozorňuje, že náš život osobní i život celého stvoření směřuje k soudu, který má a bude mít ve své ruce Hospodin. On je tím, kdo určuje smysl toho, co má budoucnost. To nám říká obraz Syna člověka přicházejícího v slávě.

Co tedy má budoucnost podle Ježíšových slov. Slova, která jsou u evangelisty Matouše posledním podobenstvím, jakoby shrnutím všeho, co

Ježíš přinesl. To, co od něj slyšíme, je naprosto nedogmatická starost o člověka. Ježíš nemluví o žádném správném učení, nepřipomíná žádnou formulaci, není tu před námi nic, co bychom mohli použít jako palcát na toho, kdo má odlišnou spiritualitu. To, o čem Ježíš mluví, je velice konkrétní vzhled do života s upozorněním, že vedle nás je člověk. Ježíš velice prostě zdůrazňuje přijetí toho, kdo „není v kurzu“ ve společnosti. A najednou nám před očima defilují všechny Ježíšovy příběhy s všelijak odstrčenými lidmi, objevuje se slepý Bartimaios, o kterém si dnes vyprávějí děti v nedělní škole, zaznívají nám v duchu Ježíšovy výroky, které korespondují s „nechte děti přijít ke mě“. Objevují se nám před očima všichni maličci, o kterých Ježíš mluví, za kterými přišel.

Když odtrhneme oči od biblických příběhů, od toho, co Ježíš přinesl a nabízí a rozhlédneme se kolem sebe, vyrazí nám to dech. Jakým způsobem se například naše společnost chová ke starým lidem. Jak si neví rady se smrtí a jak se rodiny čím dál tím víc zříkají možnosti rozloučit se se svými blízkými. Vždyť jen kolikrát jsme se v našem sboru loučili bez účasti pozůstalých. Jak člověk ztrácí hodnotu pro své lidství, ale je hodnocen pouze podle jakýchsi měřítek vhodnosti. A hlavním takovým měřítkem je, aby nás to něco nestálo. Strach a samota těch na okraji roste. A společnost mluví pouze o penězích a myslí jen na peníze. Shrnuto - myslí jen na sebe. Je to problém, o kterém jsme už mluvili minulou neděli. Problém odmítnutí Ježíšovy zvěsti.

Ježíšova razantní odpověď je, že budoucnost má ten, kdo člověka vedle sebe vidí. Nemluví tu o židovství, nemluví tu o křesťanství, mluví o tom, kdo vnímá druhého člověka. Zdrucující kritika pro línou a lhostejnou společnost a obrovské povzbuzení pro všechny, kdo tuto vizi životních hodnot přijímají. V pátek jsem měl možnost slyšet na semináři o pastorační vyprávění o domácím hospicu, o organizaci Magdala, která pomáhá obětem domácího násilí a obchodu s lidmi, slyšel jsem vyprávění kněze pracujícího s mladými lidmi na okraji společnosti, ale i svědectví o pastorační v rámci sboru. Svědectví o tom, že evangelium nejruznějšími způsoby zasahuje do života kolem nás. Ale zároveň upozornění, kdo všechno kolem nás potřebuje naši pomoc.

Měl jsem radost, povzbudilo mě to, ale - také se mi rozklepala kolena. Jsem skutečně pomoci? Jsme pomoci? Kam patřím, kam patříme? Je vůbec myslitelné prolomit sobecké myšlení ve společnosti, která se zmítá v agónii touhy po pohodlném životě? Je možné jít proti proudu? Je možné se

nesoustředit na sebe? Na úvahy o tom, jak naplnit kostely, jak si zajistit faráře, který by byl zároveň řemeslník a měl dost dětí, aby za nás zvládl zařídit pastorační? Jak vybrat dost peněz na náš provoz? Jak žít? Jak vstupovat do tohoto světa? Jak z něj neutéct? Jak svědčit o přicházejícím království Božím těm, kdo o něm potřebují slyšet, kdo jej potřebují zažít?

S vděčností se vracíme na začátek našeho dnešního textu z 10. kapitoly Matoušova evangelia. "Jděte a kažte, že se přiblížilo království nebeské. Nemocné uzdravujte, mrtvé probouzejte k životu, malomocné očistujte, démony vymítejte; zadarmo jste dostali, zadarmo dejte." Není tu nikde napsáno, že bychom měli mít nějakou speciální výzbroj, že bychom byli závislí na tom, jaký máme kostel, jestli vůbec máme kostel, že bychom byli závislí na tom, co si myslí společnost. Pročítáme společně ve sborovém dopise počátky našeho sboru a skutečně - tento sbor měl ve svých počátcích minimum. Ano, církev se obává budoucnosti kvůli penězům - ale její smysl s tím není spojen. Jsme posláni jako učedníci Ježíše z Nazareta, toho Vzkříšeného, Krista, abychom zvěstovali evangelium, svědectví o tom, že se přiblížilo Boží království. Že už existuje jiný život, než jaký nabízí jakákoliv společnost. A tento život má budoucnost, má smysl. To máme přijmout jako kotvu do svých životů. Pak se můžeme v odvaze vydat na cestu životem, pak pro nás platí ono zaslíbení, kterým nás Ježíš povzbuzuje. Nemějme tedy strach, přijměme evangelium o Boží budoucnosti v tomto světě. Přijměme i zaslíbení, které nás nejprve zarazilo, ale které pro svůj život nutně potřebujeme. „Kdo vás přijímá, přijímá mne; a kdo přijímá mne, přijímá toho, který mne poslal. Kdo přijme proroka, protože je to prorok, obdrží odměnu proroka; kdo přijme spravedlivého, protože je to spravedlivý, obdrží odměnu spravedlivého. A kdo by napojil třebas jen číší studené vody jednoho z těchto nepatrných, protože je to učedník, amen, pravím vám, nepřijde o svou odměnu.“

Amen.

Píseň: 487 Snažujme se ve všem právě

Přímluvná modlitba:

Ohlášky

Poslání: Ten, který „dává semeno k setbě i chléb k jídlu, dá vzrůst vaší setbě a rozmnoží „plody vaší spravedlnosti“. Vším způsobem budete obohacováni, abyste mohli být velkoryse štedří.

2Kor. 9,10a11a

Požehnání: Pán ať je před vámi, aby vám ukazoval správnou cestu.
Pán ať je při vás, aby vás mohl brát do své náruče a chránit vás.
Pán ať je za vámi, aby vás bránil před záludností zlých lidí.
Pán ať je pod vámi, aby vás zachycoval, když padáte
a aby vás vysvobožoval z pasti.
Pán ať je ve vás, aby vás utěšoval, když je vám smutno.
Pán ať je kolem vás, aby vás obhajoval, když na vás útočí.
Pán ať je nad vámi, aby vám žehnal.
Amen.

Píseň: 487 Amen, Otče, rač to dáti